

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 19 ianuarie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Hamburg — Germania) — Suiker Unie GmbH — Zuckerfabrik Anklam/Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Cauza C-392/10) ⁽¹⁾

[Regulamentul (CE) nr. 800/1999 — Articolul 15 alineatele (1) și (3) — Produse agricole — Regimul restituirilor la export — Restituire diferențiată la export — Condiții de acordare — Importul produsului în statul terț de destinație — Plata taxelor la import]

(2012/C 73/05)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Hamburg

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Suiker Unie GmbH — Zuckerfabrik Anklam

Pârât: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Finanzgericht Hamburg — Interpretarea articolului 15 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 800/1999 al Comisiei din 15 aprilie 1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a regimului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 102/11, Ediție specială, 03/vol. 27, p. 187) și a articolului 24 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO nr. L 302/1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58) — Produs exportat dintr-un stat membru către un stat terț în vederea prelucrării sale substanțiale în regim de perfecționare activă fără impunerea la plata drepturilor de import — Exportare a produsului rezultat ca urmare a prelucrării către un alt stat terț — Condiții de acordare a restituirii diferențiate la export — Necesitate de a pune pe piață produsul în statul terț de destinație cu plata drepturilor de import?

Dispozitivul

Articolul 15 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 800/1999 al Comisiei din 15 aprilie 1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 444/2003 al Comisiei din 11 martie 2003, trebuie interpretat în sensul că cerința privind obținerea unei restituiri diferențiate prevăzută de această dispoziție, și anume finalizarea formalităților vamale de import, nu este îndeplinită atunci când, în țara terță de destinație, după vămuirea în regim de perfecționare activă fără perceperea taxelor la import, produsul a suferit o „transformare sau prelucrare substanțială” în sensul articolului 24 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar și când produsul care rezultă din această transformare sau prelucrare a fost exportat într-o țară terță.

⁽¹⁾ JO C 288, 23.10.2010.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 26 ianuarie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Bundesarbeitsgericht — Germania) — Bianca Küçük/Land Nordrhein-Westfalen

(Cauza C-586/10) ⁽¹⁾

[Politică socială — Directiva 1999/70/CE — Clauza 5 punctul (1) litera (a) din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată — Contracte de muncă pe durată determinată succesive — Motive obiective care pot justifica reînnoirea acestor contracte — Reglementare națională care justifică folosirea unor contracte pe durată determinată în caz de înlocuire temporară — Nevoie permanentă sau frecventă de personal de înlocuire — Luare în considerare a tuturor împrejurărilor în care se realizează reînnoirea contractelor pe durată determinată succesive]

(2012/C 73/06)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesarbeitsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Bianca Küçük

Pârât: Land Nordrhein-Westfalen

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Bundesarbeitsgericht — Interpretarea clauzei 5 punctul (1) din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată încheiat la 18 martie 1999 care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129) — Reglementare națională potrivit căreia înlocuirea temporară a unui angajat poate fi un motiv obiectiv pentru limitarea în timp a contractelor de muncă — Noțiunea de motive obiective care ar putea justifica prelungirea unor contracte pe durată determinată

Dispozitivul

Clauza 5 punctul (1) litera (a) din Acordul-cadru privind munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, prevăzut în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nevoia temporară de personal de înlocuire, prevăzută de o reglementare națională precum cea din acțiunea principală, poate, în principiu, să constituie un motiv obiectiv în sensul clauzei menționate. Simplul fapt că un angajator este obligat să folosească frecvent, și chiar permanent, înlocuiri temporare, iar aceste înlocuiri pot fi acoperite și prin